

Naturvårdsverkets författningssamling

ISSN 1403-8234

NFS 2001:13

Utkom från trycket
den 3 augusti 2001

Naturvårdsverkets allmänna råd till förordningen (1996:971) om farligt avfall;

beslutade den 21 maj 2001.

Till 1 §

Andra stycket

Varor och beredningar som enligt olika författningar måste märkas med farosymboler och text såsom hälsoskadligt, frätande, giftigt etc. eller annan information om att de är farliga bör hanteras som farligt avfall när de kasseras. Eventuell lägre halt av farliga ämnen i själva avfallet bör dock beaktas vid klassificeringen. Det bör vara avfallsinnehavaren som ansvarar dels för att korrekt klassificering görs, dels att avfallet i förekommande fall hanteras som farligt avfall. Avfallsinnehavaren bör informera den operativa tillsynsmyndigheten om sådant avfall som inte betecknas som farligt avfall i förordningens bilaga 2, men som ändå uppvisar minst en av de farliga egenskaperna i bilaga 3.

Till 8, 9, 10, och 33 §§

Anteckningarna bör omfatta både det farliga avfall som transporteras bort och det som lagras. Anmärkningarna bör upprättas kvartalsvis och ange slag av avfall, EWC-kod, och anges i kg. Vidare bör anteckningarna föras så att tillsynsmyndigheten lätt kan få överblick över hur det farliga avfallet hanteras.

Transportörens anteckningar bör sparas i minst fem år.

Till 12 §

Tillstånd att transportera farligt avfall bör endast meddelas den fysiska eller juridiska person som faktiskt skall utföra transporten.

Transport av farligt avfall från hushåll till miljöstation bör inte anses som tillståndspliktig, eftersom avfallet inte uppkommit i yrkesmässig verksamhet. Borttransport av det insamlade avfallet från miljöstationen bör bedömas komma från den miljöfarliga verksamheten vid miljöstationen och alltså omfattas av krav på transporttillstånd.

Transport av farligt avfall

Den som avser att transportera farligt avfall inom ett privat område behöver inte transporttillstånd enligt denna paragraf.

Vägtransport

Vägtransporter av farligt avfall omfattas även av Räddningsverkets föreskrifter om farligt gods (ADR), om det farliga avfallet uppfyller kriterierna för klassificering som farligt gods.

Järnvägstransport

Järnvägstransport av farligt avfall omfattas även av Räddningsverkets föreskrifter om farligt gods (RID), om det farliga avfallet uppfyller kriterierna för klassificering som farligt gods.

Sjötransport

Sjötransport av farligt avfall med båt eller fartyg bör uppfylla kraven i Sjöfartsverkets föreskrifter om farligt gods, IMDG-kod.

Flygtransport

Flygtransporter av farligt avfall som klassificeras som farligt gods bör uppfylla Luftfartsverkets föreskrifter om farligt gods, BCLD 1.14/ICAO-TI.

Till 17 §

Med den som bedriver verksamhet där farligt avfall uppkommer bör i detta fall avses alla typer av företag som producerar eller tillhandahåller varor eller tjänster. Det kan alltså vara såväl tillverkningsföretag som serviceföretag.

Den som själv transporterar sitt eget farliga avfall bör kontrollera att motparten har de tillstånd som behövs för att få ta hand om avfallet.

Till 18 §

Anmälan bör ges in till den länsstyrelse inom vars län den faktiska verksamheten bedrivs.

Det farliga avfall som avses i andra stycket är även de avfallsslag som anges i 20 §.

Till 19 §

Avsändaren av farligt avfall måste för tillsynsmyndigheten kunna visa att transportdokument upprättats för varje enskild transport. Underlag, såsom verifikationer, kopior av handlingar och liknande som kan visa att det farliga avfallet har skickats till en godkänd anläggning, bör hållas tillgängligt för tillsynsmyndigheten. Därför bör en kopia av transportdokumentet sparas hos avsändaren.

Den bekräftelse som anges i Naturvårdsverkets föreskrifter om transportdokument för transport av farligt avfall (SNFS 1997:4) och som ska skickas tillbaka till avsändaren kan utgöras av en faktura, under förutsättning att denna innehåller samma uppgifter om avfallet som skall ingå i ett transportdokument. Det förhållandet att avsändaren inte har ett av bägge parter underteck-

nat dokument bör inte läggas till grund för ett ingripande av tillsynsmyndigheten.

Till 22 §

Med mellanlagring bör avses sådan yrkesmässig insamling och lagring av avfall på en plats, där avfallet inte har uppkommit och där avfallet inte heller skall bortskaffas eller återvinnas i enlighet med koderna D 1–D 14 och R 1–R 12 i förordningens bilaga 4 och 5. Verksamhetsutövaren bör kunna visa att dessa regler följs genom journalföring eller annan dokumentation av mottaget och lagrat avfall samt av genomförda borttransporter.

I de fall då länsstyrelsen meddelar tillstånd enligt både 9 kap. 6 § miljöbalken och 22 § förordningen om farligt avfall, bör tillstånden inte skrivas in i ett och samma beslut. Prövning enligt miljöbalken bör normalt ske först och prövning enligt förordningen om farligt avfall göras därefter.

I ett tillstånd till mellanlagring bör myndigheten kunna föreskriva, som en förutsättning för tillståndets giltighet, att verksamhetsutövaren har en plan för verksamheten med angivande av avsikten med lagringen, hämtningsintervall, mottagare av avfallet, lämplig behandling etc.

Med mellanlagring bör inte avses omlastning av farligt avfall då endast byte av transportfordon sker (vid lastbilsterminaler och liknande). Sådan omlastning får anses utgöra en del av transporten.

Farligt avfall som lämnas direkt från hushållen anses inte uppkomma i yrkesmässig verksamhet.

Exempel på farligt avfall som lämnas direkt från hushållen kan vara:

- farligt avfall som lämnas av klubbmedlemmarna hos båtklubbar, i fritidsbåtshamn eller vid uppläggningsområde
- farligt avfall som lämnas i grovsoprum i ett flerbostadshus
- farligt avfall som lämnas i s.k. batteriholkar
- farligt avfall i form av lysrör som lämnas hos affärer som tar emot lysrör.

Farliga ämnen eller substanser som omedelbart och fortlöpande återförs till en tillverknings- eller bearbetningsprocess som en integrerad del av denna bör inte betraktas som avfall och omfattas därför inte heller av de regler som gäller för avfall. Uppkommer sådana rester under processen som måste hanteras i annan ordning, bör de anses vara avfall och i förekommande fall farligt avfall. Behandling av detta farliga avfall är tillståndspliktigt. Ett exempel på en process där avfall inte anses uppkomma kan vara kontinuerlig destillation av lösningsmedel i en kemtvätt. Destillationsresterna bör däremot utgöra avfall.

Till 29 §

Om tillstånd enligt den tidigare gällande miljöskyddslagen finns, bör det bifogas ansökan.

Till 32 §*Andra stycket*

Det bör dokumenteras hur länsstyrelsen och kommunen delat upp tillsynsansvaret enligt förordningen.

Tredje stycket.

När samarbete behövs bör detta kunna ske informellt och utan skriftlig begäran. Begreppet tillsynsmyndigheter bör i detta fall inte vara inskränkt till endast de operativa tillsynsmyndigheterna.

Till 34 §

Även om det i bestämmelsen står avfall så bör här avses farligt avfall.

Exempel på ett sådant akut läge, då beslut om tillfällig åtgärd kan vara påkallad, är om en lastbil med last av farligt avfall välts och risken är stor att avfallet förorenar grundvatten eller en dricksvattentäkt inom kort tid. Då kan tillsynsmyndigheten besluta att borttransport av det farliga avfallet får ske av transportör som inte har tillstånd till transport av farligt avfall.

Till bilaga 4

Med koden D 10 Förbränning på land bör avses förbränning i förbränningsanläggning som är uppförd på land.

Till bilaga 4 och 5*Tillfällig lagring av avfall*

Med tillfällig lagring bör avses lagring på den plats där det farliga avfallet har uppkommit och lagras i avvaktan på bortforsling eller när det lagras hos behandlingsföretag i avvaktan på behandling.

Transport av farligt avfall från den plats där avfallet tillfälligt lagrats bör ske av transportör som uppfyller kraven i förordningen.

Till bilaga 5

Med koden R 12. Utbyte av avfall som skall underkastas något av de förfaranden som är numrerade R 1–R 11 (utom tillfällig lagring, före insamling, på den plats där det produceras) avses en förbehandling som sedan följs av ytterligare en R-process, exempelvis sortering före förbränning för energiåtervinning (R 1).

Dessa allmänna råd är rekommendationer som vägledning vid tillämpningen av förordningen (1996:971) om farligt avfall (FFA). De allmänna råden är ett led i Naturvårdsverkets tillsynsvägledning enligt miljöbalken och har behandlats i Tillsyns- och Föreskriftsrådet. Dessa allmänna råd ersätter Statens Naturvårdsverks Allmänna råd (AR 85:7) Miljöfarligt avfall.

NATURVÅRDSVERKET

LARS-ERIK LILJELUND

Viveke Darpö Ihd
(Enheten för produkter och avfall)